

Reflectors:

The Veil

Nykysirkusesitys kirkkaan ajatuksen
löytämisestä

Seuraatko sisäistä puhetta?

**Kesto:
60 minuttia**

**Ikäsuositus:
12+**

**Kiertävä ryhmä:
1 esiintyjä, 1 teknikko (+1 kissa)**

**Lavan koko:
9m leveä, 9m syvä, min.5m korkea**

**Katsomon koko:
80-700hlö**

**Rakennusaika:
11 tuntia ennen esityksen alkua**

**Ensi-ilta:
23.9.2020**

Tukijat:

Taiteen edistämiskeskus

Alfred Kordelinin säätiö

Samuel Huberin taidesäätiö

Helsingin kaupungin kulttuuri- ja vapaa-ajan toimi

Residenssit:

Cirko - Uuden sirkuksen keskus

Cirkus Cirkör: CirköLAB

Sirkus Supiaisen residenssi

Kulttuurikeskus Stoa

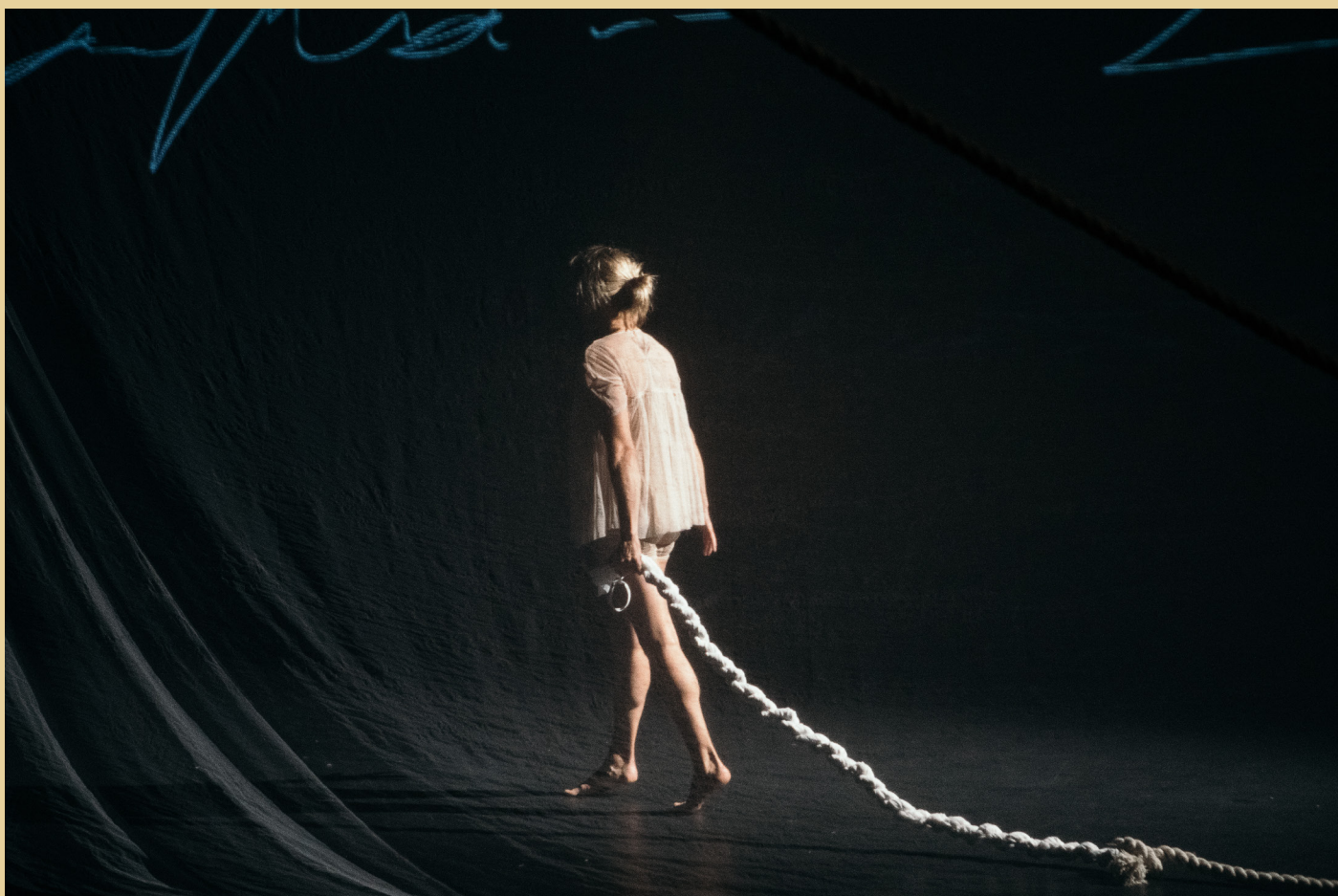
Yhteyshenkilö:

**Ainu Palmu
ainupalmu@gmail.com
+358405665282
Kulmakatu 3 b a 2
00170 HKI**

ESITYS

The Veil Project on runollinen ja omalakinen nykysirkusesitys, joka kuljettaa katsojan mukanaan ihmismielen sisäiseen maailmaan. Esityksen arvoituksellinen kieli koostuu visuaalisuudesta, äänestä, liikkeestä ja tekstistä tasa-arvoisesti, tehden näkyväksi vaiheen, jossa ajatukset ja tunteet ovat vielä suodattamattomina. Lumoava ilma-akrobaatti Salla Hakanpää kuljettaa katsojaa mukanaan, ohittamatta yhtäkään pientä ajatuksen mutkaa. Matka kohti ajatuksen kirkastumista avautuu päällekkäisten muuttuvien pintojen, köysien, varjojen, projisointien ja liikkeen vyyhtinä.

Vyyhdin ytimessä ja sen läpi vaeltaa esityksen osana omia aikojaan kissa, joka vapaasta tahdostaan kohtaa Hakanpään strukturoidun liikkeen, nousevat ja laskeutuvat verhot sekä yleisön katseen – jos on kohdatakseen. Verhon takaa paljastuu mielen uusi kerrostuma, ajatusprosessin uusi suunta ja todennäköisesti jälleen uusi verho. Antaudu rakentuvan ajatuksen virtaan!

KISSA

Kissa kulkee The Veil Projectin mukana ja oli läsnä kaikissa ensimmäisissä esityksissä. Kissa toimii esiintyjä Salla Hakanpään strukturoitua liikettä vastaan olemalla itsensä.

Esityksen "juoni" on kirkkaan ajatuksen etsiminen ja sen matkan aikana tulevien tunnelmien esille tuominen. Ihmisen räpistely omassa ajatusten labyrintissään saa rinnalleen, jos saa, kissan, joka kokee ja toimii omien lakiensa mukaan. Kissan toimissa on lohdullista lopullisuutta ja tuttuutta, sen seuraaminen vie yksinkertaisuuden illuusioon, joka mahdollisesti kuitenkin on se jatkuvasti tapahtuva kirkas ajattelu.

Kissa on oleellinen, muttei täysin välttämätön osa esitystä. Kissa käy paikalla ainakin videoprojisoitina.

Kissan tekniset tarpeet

Kissa Edison on Ainu Palmun kissa ja Salla Hakanpään hyvä ystävä. Edison -kissa ei voi olla mukana rakennuksessa, mutta mitä aikaisemmin sen voi ottaa mukaan saliin, sen parempi.

Edisonin olisi hyvä tutustua kaikkiin teatteritilassa työskenteleviin ennen esitystä, esim. ovihenkilöihin.

Majoitus

Edison -kissa voi olla rakennuksen ajan joko majoituksessa, jos majoitus on hyvin lähellä, tai pukuhuoneessa.

Majoituksen järjestäjien kanssa pitää sopia etukäteen, että majoitus on lemmikkiystävällinen.

Teatteritila

Esitystila pitää sulkea niin, että Edison ei yksin pääse sieltä muihin tiloihin. Ovia pitää pitää kiinni ja esimerkiksi kaapelien läpivientiä varten olevat reiät seinissä pitää tukkia niin pieniksi, että kissa ei mahdu niistä.

Edison ei kiipeile kateverhoja pitkin sillastoille. Tikkaita pitkin se osaa kiivetä.

Näyttämöllä, mieluiten katsomosta nähtynä vasemmassa takakulmassa, pitää olla Edisonin vessatila, vajaan neliömetrin kokoinen alue, joka on suojattu yleisön katseilta sermeillä tai verhoilla. Ainu Palmu pitää huolta vessan muusta kalustuksesta ja puhtautesta.

Edison esityksen aikana

Edisonin toivotaan olevan näkyvillä esityksen alussa kun yleisö tulee sisään. Ainu Palmu on Edisonin kanssa lavalla tai ajopöydän lähetyvillä. Alun jälkeen, kun ovet on kiinni, Edison liikkuu tilassa omia aikojaan. Se saattaa kulkea katsomossa, mutta silloin se ei tavallisesti ota kontaktia vieraisiin ihmisiin.

Edison pitää valjaita ja lyhyttä remmiä, joiden avulla Ainu Palmu saa sen kiinni jos jokin odottamatonta tapahtuu.

TEKIJÄT

Reflectors on ryhmä, jonka jäsenistä Ainu Palmu, Salla Hakanpää ja Anne Jämsä ovat tehneet paljon työtä yhdessä aiemmin. The Veil Project on Reflectorsien toinen ensi-ilta.

Ryhmään kuuluu:

projektikuiskaaja ja valo- sekä videosuunnittelija ("Kun tila oli valmis, Hakanpää seisoi sen sisällä ja säikkyi taiten luotuja omia varjojaan." Harri Römpötti, HS) Ainu Palmu,

sisältöä ajatuksistaan ammentava ilma-akrobaatti Salla Hakanpää ("Ilmaisu tuntuu tarkoituksenmukaiselta ja dynaamiselta, turhaa kikkailua ei esiinny." Linnea Peurakoski, Kujerruksia -blogi),

Anne Jämsä, joka keksii ilmiasuja ajatuksille sekä suunnittelee puvustusta ("ettei kaikki välttämättä ole sitä miltä se näyttää." Annikki Alku, Demokraatti),

dramaturgi ja ajatuksen kirkastaja Eira Virekoski ("Tuntui kuin olisi päässyt näkemään vilauksen jossain toisessa maailmassa tapahtuvasta tarinasta." Harri Römpötti, HS)

sekä äänisuunnittelija Joonas Pehrsson, ("häiritsevä, mutta silti kaunis äänimaisema tukee tarinaa." Linnea Peurakoski, Kujerruksia -blogi)
joka tuo äänen myös kaikelle sille, jolle ei ole sanoja.

Valokuvat: Mitro Härkönen

Tallennevideokuvaus: Mitro Härkönen ja Matti Ruottinen

Kiitos:

Jarkko Lehmus, Fanny Senocq

NÄKIJÖIDEN KOKEMUKSIA

Helsingin Sanomat
24.9. 2020

Hienovarainen nykysirkusesitys muistuttaa unta, satua ja runoa – esitykseen kuuluu myös kissa, mutta ensi-illassa se säikähti ja piiloutui katsomon alle

Liit selitykset voivat laimentaa Veil-esityksen tunnelmaa.

The Veil Project Stoassa. Ilma-akrobatia Salla Hakanpää, valo- ja videosuunnittelu Ainu Palmu, lavastus Ainu Palmu ja Anne Jämsä, pukusuunnittelu Anne Jämsä, dramaturgia Eira Virekoski, äänisuunnittelu Joonas Pehrsson.

Köysi on melkein pelkkä viiva, yksiulotteinen linja, jota voi edetä vain ylös tai alas, eteen tai taakse. Sen varassa akrobatian luulisi olevan pelkistettyä puuhaa. Usein onkin, mutta Salla Hakanpää on ennenkin etsinyt uusia ulottuvuuksia vanhaan välineeseen.

Uudessa Veil-hankkeessa osa köysistä on punottu harsomaisesta kankaasta. Kun Hakanpää roikkui ensimmäisessä ja kieputti samalla sen rakennetta auki, toisistaan irtoavien liinojen aistillinen aaltoilu toi mieleen abstraktin nukketeatterin.

Liinat aukesivat edelleen suureksi harsoksi. Yhdessä huippukohdassa Hakanpää koteloitui siihen ilmaan ja kuoriutui jälleen.

Harson sisällä hän oli muuttunut. Uudella Hakanpäällä oli yllään harsomainen mekko, joka muistutti etäisesti perhosen siipiä.

Taustalla kuului puheen pirstaleita ja elektronista musiikkia, joka oli kuin hiljaista hälyä. Välillä puhe selkeni niin, että sanoista ja lopulta lauseista sai selvää. Loruilukin vain rakensi tunnelmaa, muttei selittänyt mitään. Toisinaan Hakanpään vartaloon ja harsoihin heijastettiin viivojen kihiseviä syheröitä ja tekaistua tekstiä, joka oli kuin pienen lapsen jäljitelmää kirjoituksesta.

Tuntui kuin olisi päässyt näkemään vilauksen jossain toisessa maailmassa tapahtuvasta tarinasta. Sen maailman luonnonlait ja tarinan etenemisen ehdot jäivät arvoituksiksi ja siksi kiehtoviksi.

Kaikki koostui valkoisista köysistä ja harsoista pimeässä tilassa. Hakanpään ohella nekin olivat melkein koko ajan liikkeessä. Esityksen mittaan hän rakensi harsoista huonetta, jonka seinät olivat valoista riippuen läpi-kuultavia tai läpinäkymättömiä.

Kun tila oli valmis, Hakanpää seiso i sen sisällä ja säikkyi taiten luotuja omia varjojaan. Olisiko siinä unta, runoa ja satua muistuttavan esityksen sanoma? Rakennamme itsellemme suojapaikkoja pimeyttä vastaan, mutta emme niiden sisälläkään pääse eroon peloistamme.

Nykysirkus on yleensä kaukana perinteisen sirkuksen ilveilystä, mutta Veil-esityksen hienovaraisuudelle se tuntuu silti karkealta määreeltä. Liit selityksetkin voisivat laimentaa sen tunnelmaa.

Esitykseen kuuluu myös Edison-kissa, joka reagoi vapaasta tahdostaan Hakanpään ilma-akrobatian kanssa. Ensi-illassa Edison kuitenkin säikähti koronajärjestelyjen touhotusta niin, että vietti suurimman osan ajasta piilossa katsomon alla. Karkuruus ei laimentanut esityksen jännitettä.

Valo- ja videosuunnittelusta vastaa Ainu Palmu, joka on myös lavastanut esityksen Anne Jämsän kanssa. Äänisuunnittelun on tehnyt Joonas Pehrsson. Hakanpään ja heidän työnsä jää kummittelemaan mieleen pitkäksi ajaksi.

Harri Römpötti

Kujerruksia
11.10.2020

Mielestä, mielessä, miel..

The Veil Projectin ensi-ilta on juuri taputeltu loppuun ja olen heiluttanut aulassa heipat seurana olleelle ystäville. Kävelen autolle, istun penkille ja alan itkeä. Itku on hyvälaatuisista ja sen mukana kehosta poistuu jotain tahmaista. Se jättää jälkeensä tilaa jollekin uudelle.

Esitys on nyky sirkusryhmä Heijastimien uusinta tuotantoa, jossa nähdään lavalla ilma-akrobaatti Salla Hakanpää. Lavaesiintyjiin kuului myös Edison-kissa, mutta ensi-illassa hän valitsi pysytellä piilossa ja oli läsnä vain henkisesti. Lukuohjeena esitykseen minulla on sen kuvaus akrobaattinen matka ihmismielen sisälle, ja sitä se minulle totisesti olikin.

Esityksen kuluessa aivoni naksahtavat tulkintavaihteelle ja ajatuksissani suitsin itseäni. ”Yritä nyt keskittyä vain katsomiseen, ei tarvitse tulkita koko ajan!” Ja kuitenkin oma päänsisäinen visio oli niin vahva, että lopulta annoin sen tulla ja johdattaa. Heittäydyin mukaan siihen, miten mielen syövereistä löytyviä solmuja nypittiin auki, joskus ihmetellen ja välillä niihin upoten, määrätietoisesti, vaikka kivulta ei voi säästyä. Halusin nyökytellä, että juuri tuollaista se on, ihan perseestä ja hirveää nyppiä omia kipukohtiaan, ja lopuksi kuitenkin keveyttä ja vapautta tuovaa.

Välillä unohdan hengittää ihan vain siksi, että samastun näyttämön hahmoon, hänen kamppailuunsa. Siihen, miten yksi solmu on vielä avattava, vaikka se vaatii ponnistelua, siihen, miten välillä on käherryttävä kaiken sen ajatusmössön keskelle päästäkseen siitä lopulta irti.

Olen seurannut Hakanpään uraa vuodesta 2013 ja nähnytkin lähes kaikki Suomen kamaralla nähdyt esitykset. Arvostan hänen tekemisiään hirvittävästi. Ilmaisuukseni tuntuu tarkoituksenmukaiselta ja dynaamiselta, turhaa kikkailua ei esiinny. Jos jokin osio saakin minut henkäisemään katsomossa, koen sen osaksi tarinaa eikä tarpeeksi näyttää, että näin hurjaa se katonrajassa tempuilleminen on.

Ja arvostan nimenomaan sitä, että vaikka Hakanpää on teknisestikin hyvin taitava, on keskiössä tarina. Yleisölle ei tarvitse tarjota päätähuimaavaa akrobatiaa sekunneittain, vaan välillä voi hengähtää ja keskittyä siihen, kuinka silkkiköysi keriyytyy hypnoottisesti auki.

Joonas Pehrssonin häiritsevä, mutta silti kaunis äänimaisema tukee tarinaa. Alun epäselvyyden tilassa kaikki rätisee, vähitellen fragmenteista alkaa saada selvää. Mitä jos, mitä jos tästä voisikin selvittää. Suurella roolissa on myös Ainu Palmun valo- ja videosuunnittelu, joka ohjaa katsetta, luo valoa ja varjoja yllättäviin paikkoihin. Kokonaisuus on harkittu, mutta aiheeseensa sopivasti kuitenkin myös rouhea.

Tätä kirjoittaessa esityksen näkemisestä on lähes kuukausi, mutta se on mielessä lähes päivittäin. Onneksi olin kirjannut ensimmäiset vaikutelmat jo puhelimen muistioon, sillä kirjoittaminen siirtyi mielen askarrellessa nähdyn parissa. Tuntui vaikealta jakaa tätä kokemusta, sillä se solahti jonnekin syvään kerrokseen.

Onneksi on tällaista, syviin vesiin vievää ja silti kaunista. Kiitos.

Toivottavasti The Veil Projectia on mahdollisuus nähdä vielä tulevaisuudessa. Tällä kertaa esityksiä oli neljä syyskuuisessa Stoassa.

Linnea Peurakoski

Nyksirkusarvio: Unenomainen liikematka mielen maisemiin

Salla Hakanpään nyksirkusesityksissä on aina vahva, tarkempia tiukkoja tulkintoja pakeneva tunnelma

Ilma-akrobaatti Salla Hakanpää on lähes koko uransa ajan etsinyt uutta näkökulmaa ja tapaa työskennellä köysien ja liinojen kanssa. Hän on ottanut mukaan veden eri muodoissa ja vinyt akrobatian jopa konkreettisesti veden alle. Hän on myös esiintynyt yhdessä oman varjonsa kanssa. Pitkäaikaisina yhteistyökumppaneina hänellä ovat olleet valo- ja videosuunnittelija Ainu Palmu ja pukusuunnittelija Anne Jämsä.

Nyt tämä kolmikko täydennettynä äänisuunnittelija Joonas Pehrssonilla ja dramaturgi Eira Virekoskella on Reflectors-ryhmänä toteuttanut esityksen nimeltä The Veil Project.

Kaikki ei olekaan sitä miltä näyttää

Hakanpään esityksissä on aina ollut vahva imu ja tarkkoja tulkintoja pakeneva tunnelma. Niin nytkin.

Sen yhtenä tekijänä on uskallus käyttää aikaa. Mitään ei hätiköidä ja sirkukseen olennaisesti kuuluva rakentaminen nivotaan olennaiseksi osaksi esitystä. Hakanpään liikkeitä niin maassa kuin köydellä ovat välillä lähes unenomaisen rauhallisia.

Esityksen sisältönä on ihmismielen sisäinen maailma, ajatukset ja tunteet, joita ei ole vielä tietoisesti käsitelty. Mitä ne ovat, on oikeastaan jokaisen katsojan itsensä pääteltävissä. Mukana on ainakin mielikuvia itsestä lapsena, mihin viittaisi Hakanpäälle verhojen sisältä ilmestyvä pikkutyttömekko. Etsintämatka ja omiin ajatuksiin kaivautuminen on kuitenkin tärkeämpää kuin löytäminen.

Teoksen nimen mukaisesti (veil, engl.=huntu, verho) esityksessä on sekä köysiä että ohuita verhoja, mutta miten Hakanpää niitä käyttää, sitä en kerro, jotta en veisi katsojalta yllättymisen nautintoa. Sen voin sanoa, ettei kaikki välttämättä ole sitä miltä se näyttää.

Oman merkityksensä matkaan mielen maisemiin tuovat Palmun luomat kryptiset videot, joita heijastetaan niin verhoihin, köysiin kuin Hakanpään kehoonkin. Vaihtuvat valkoiset kuvat ovat välillä kuin hieroglyfejä ja välillä kuin salaperäisiä nimikirjoituksia.

Myös Pehrssonin luoma äänimaailma on yhtä monitulkintainen. Erilaiset mekaanisesti tuotetut äänet sekä vuorottelevat että sekoittuvat pilkottuihin tavuihin ja sanoihin, joista loppupuolella hetkeksi muodostuu asosiaatiologiikalla etenevä lausejatkumo. Senkin osalta katsojalla on vapaus päättää, onko kyseessä ratkaiseva tulkinta esityksen sisällöstä vai ei.

Jämsän puvustus on väritykseltään yhtä neutraali kuin koko muukin visuaalinen maailma. Ihon värinen asu toimii tietenkin videoiden alustana, mutta samalla se antaa rauhan keskittyä Hakanpään vaatimaan ja taitavaan ilma-akrobatiatekniikkaan.

Esityksessä kohtaavat lähes meditatiivisesti keveys ja hauraus, joita ilmentävät verhojen, varjojen ja videokuvien läpinäkyvyys ja aineettomuus sekä ihmisen kehon paino ja ilma-akrobatian vaatima voima ja jännite. Niistä muodostuu The Veil Projectin omalakinen maailman, johon katsoja pääsee hetkeksi mukaan.

Annikki Alku

Matka ihmismielen kerroksiin

Kulttuurikeskus Stoassa nähtiin syksyllä Reflectors-työryhmän nykysirkusesitys The Veil Project, a contemporary circus piece about to find it out. Teos on unenomainen matka ihmismielen sisälle, sen moninaisiin kerroksiin.

Henkilö seisoo selkä käännettynä yleisöön. Selkään ja takaseinustalle heijastettavat muodot tuovat mieleen signaalin. Ilmassa on sähköä, sanatonta kommunikaatiota. Kun sirkustaiteilija Salla Hakanpää lähtee liikkeelle, toiminta suuntautuu määrätietoisesti tilan keskellä olevaan, katosta roikkuvaan köysinippuun. Matka on alkanut.

Esitys rakentuu ilma-akrobatialle. Hakanpää hyödyntää työskentelyssään vahvasti köysiä ja verhoja. Niitä pitkin kiivetään, liikutaan pystysuoraan, sivuttain tai sitten vain roikutaan.

The Veil Projectin työryhmä sanoo haluavansa tehdä näkyväksi vaiheen, jossa ajatukset ja tunteet ovat vielä suodattamattomina. Köysien ja lakanoiden avulla ajatuksen kulku ja mielen kerroksellisuus konkretisoituvat. Lakanoilla luodaan tilaa. Ne muuntuvat kangaskimpusta huoneiden seiniksi, uusiksi alueiksi tai reiteiksi näyttämöllä, jota pitkin liikkuu paikasta toiseen. Ajatuksen uusi suunta valitaan ja luodaan itse.

Hakanpään kontakti yleisöön pysyy etäisenä koko esityksen ajan. Fokus on enemmän tutkivassa, hetkessä elävässä tekemisessä. Oleellista ei ole kai yrittää ottaa haltuun vaan havainnoida.

The Veil Projectista hahmottuu tuntuma siitä, että esitystä tehdessä on liikuttu vahvasti yhtenäisenä työryhmänä. Mielikuvat ajatusprosesseissa navigoimisesta kuuluvat Joonas Pehrssonin äänissä sanojen tapailuna sekä Ainu Palmun valoissa ja videoissa hahmottuvissa aivosähkökäyrissä. Kuuluu esitykseen kissakin, joka tosin katosi esityksen alettua. Lopputuloksena yleisön eteen rakentuu eheä nykysirkusesitys, jossa liike, valo ja äänet yhdistyvät kauniiksi, harmoniseksi kokonaisuudeksi.

Eeli Vilhunen

Reflectors: The Veil Project. A contemporary circus piece about to find it out. Konsepti Ainu Palmu, Salla Hakanpää ja työryhmä. Dramaturgia Eira Virekoski. Valot ja videot Ainu Palmu. Lavastus Anne Jämsä ja Ainu Palmu. Äänet Joonas Pehrsson. Näyttämöllä Salla Hakanpää ja kissa Edison. Ensi-ilta Stoassa 23.9.2020.

TEKNISET TARPEET

NÄYTTÄMÖ

Mitat: leveys min. 9m, syvyys min. 9m, korkeus min.5

Lattia: Musta puu tai musta vaneri. Muun väriselle lattialle tanssimatto 9 x 9m alalle

Verhot ja katteet: Yksi sermi ja tumma tai musta takaseinä

Nostin rakennukseen ja ennen joka esitystä

Jos tulee kissa, näyttämölle tai näyttämön ja katsomon väliin tarvitaan pöytä, työpöytä-kokoinen tarkkaamon välineille

Sekä tuoli pöydän ääreen

ILMA-AKROBATIA

Ilma-akrobatiavälineitä on kolme.

Diagonaalinen köysi menee näyttämön vasemmasta (katsomosta katsottuna)ylä-etukulmasta oikeaan alakulmaan. Ylhäällä oleva ripustuspiste on 5kN kantavuudeltaan ja lattialla oleva 10kN.

Toinen väline on "pilviköyden" tyyppinen keinu, jonka molempiin päihin tuleviin ripustuspisteisiin tarvitaan 5kN turvallinen työskentelykuormitus.

Kolmas on vertikaaliköysi, jonka ripustuspiste on sama kuin pilviköyden toinen piste. Ripustuksien korkeus on 5-6m ja harustuksilla voi korkeammalla olevista ripustuspisteistä saada esitykseen sopivat.

Ripustuskartasta näkee pisteiden paikat.

Ryhmä voi tuoda mukanaan liinoja, joilla näyttämöltä löytyvät lattiapisteet voidaan ottaa käyttöön niissä sijainneissa, jotka esitys tarvitsee.

Näyttämön tulee varautua katon ripustuspisteiden siirtämisessä mahdollisesti tarvittaviin trusseihin, liinoihin ja muihin tarvikkeisiin. Ripustuspisteiden rakennus pitää suunnitella etukäteen ripustuspisteistä vastuussa olevan teknikon kanssa ja häntä tarvitaan myös rakennuksessa.

LAVASTUS

Ripustuspisteet neljälle rissalle noin kahdeksan metrin etäisyydellä toisistaan. Nämä pisteet muodostavat neliön, katso kartta. Ryhmä tuo rissat ja narun. Näihin tulee vetoa vain vähän.

4 x kulissipaino

Nostin rakennukseen ja ennen joka esitystä

VALO

Valokalusto :

Valonheittimet	määrä	lisävälineet
Fresnel 2kW	5	läpillä, kalvokehyksellä
Fresnel 1kW	13	läpillä, kalvokehyksellä
Profile 26deg 750W	9	kalvokehyksillä
Profile 50deg 750W	14	kalvokehyksillä
Par64 CP61 16		
himentimet 2kW	49	
sivuvälövalostädejä	4	
lattiastädejä	2	

Jos talosta löytyy lisäksi sininen koko näyttämön takavallo, se käytetään!

Ohjaus:

Jos kissa Edison mukana esityksessä:

FOH rakennetaan lavan etureunaan tai lavan ja näyttämön väliin.

Sinne DMX, äänilyhteys mikseriin ja videon signaalikaapeli (HDMI tai VGA) ja sähkö joko

-Grand MA2selle ja läppäriille ja äänikortille tai

-läppäriille ja ääni/videoajoläppäriille sekä DMXpurkille ja äänikortille.

Jos ei kissaa, ohjaus normaalista FOHista samoin sähkön- ja signaalitarpein

ÄÄNI

Riittävän tehokas ja katsomoalueen tasaisesti kattava, ja hyvässä vireessä oleva ko-koalue stereo-PA subwoofereineen. Kaiuttimien sijoittelu ensisijaisesti ripustettuna. (Tarkempi sijoittelu tulee katsoa köysien ym. ripustuspisteiden mukaan.)

Mikäli näyttämö/esiintymisalue jää äänestä pimentoon, tulisi tällöin saada esiintyjällä monitorointi.

Esitysäännet ajetaan samalta koneelta kuin videot (Qlab, video-/äänilisenssit tarvitaan Koneen ulostulo ensisijaisesti erilliseltä äänikortilta. (stereo ulos)

Kaapelit äänen ulostulon kytkemiseksi talon järjestelmään.

Ajokoneen/äänikortin/Qlab-lisenssin järjestämisestä sovittava ennakkoon ryhmän kanssa.

VIDEO

Vähintään fullHD tasoinen videotykki, joka avautuu min. 6m leveydeltä paikassa, joka on syvyydeltään 1m näyttämön etureunasta takaseinää kohti.

Teholtaan videotykin tulee olla sellainen, jossa näkyy valkoinen videomateriaali mustasta taustasta.

Videotykki sijaitsee esim. FOHissa

Signaali joko HDMI tai VGA

Ajo joko lavan luota tai FOHista riippuen siitä, onko kissaa vai ei.

Ajo-ohjelma Q-lab.

Aikataulu:

Ilma-akrobaatin ripustuspisteiden rakentamiseen kuluu n. 3h
(samaa aikaan voi rakentaa lattialla olevaa valoa)

Katossa olevan valon rakentamiseen n. 6h, jonka aikana ryhmä rakentaa myös lavastuksen (n. 2h). Sen aikana voi tehdä äänen ja videon.

Rakennuksen jälkeen valojen ja videon suuntaamiseen menee 3h

Esitys on valmis yhdessätoista tunnissa.

Henkilöstö

Kiertävä ryhmä:

Salla Hakanpää, esiintyjä

Ainu Palmu, valo- video- ääni

Edison, kissa

Paikallinen henkilöstö:

Rakennuksen aikana tarvitaan 1 ääni/video teknikko, 2 valoteknikkoa ja ilmaripustuksista vastaava teknikko

Esityksen aikana 1 talon tekniikan yleisesti tunteva teknikko ja ovimiehet sekä lipunmyyjät

Yleisö tulee esitykseen sisään sen ollessa käynnissä.

Takahuone:

Pöytä, tuoli, peili, henkareita ja se, minne ne ripustetaan, lämmitys, valo.

Yhteys lavalle niin, ettei tarvitse mennä yleisölämpöön tms. kautta tai ulkovaatteet päällä lavalle.

Suihku ja pyyhe.

Takahuonetarjoilu vegaanisia sämpylöitä rakennukseen ja naposteltavaa, jos on useampi kuin 1 esitys

Reflectors: The Veil Project

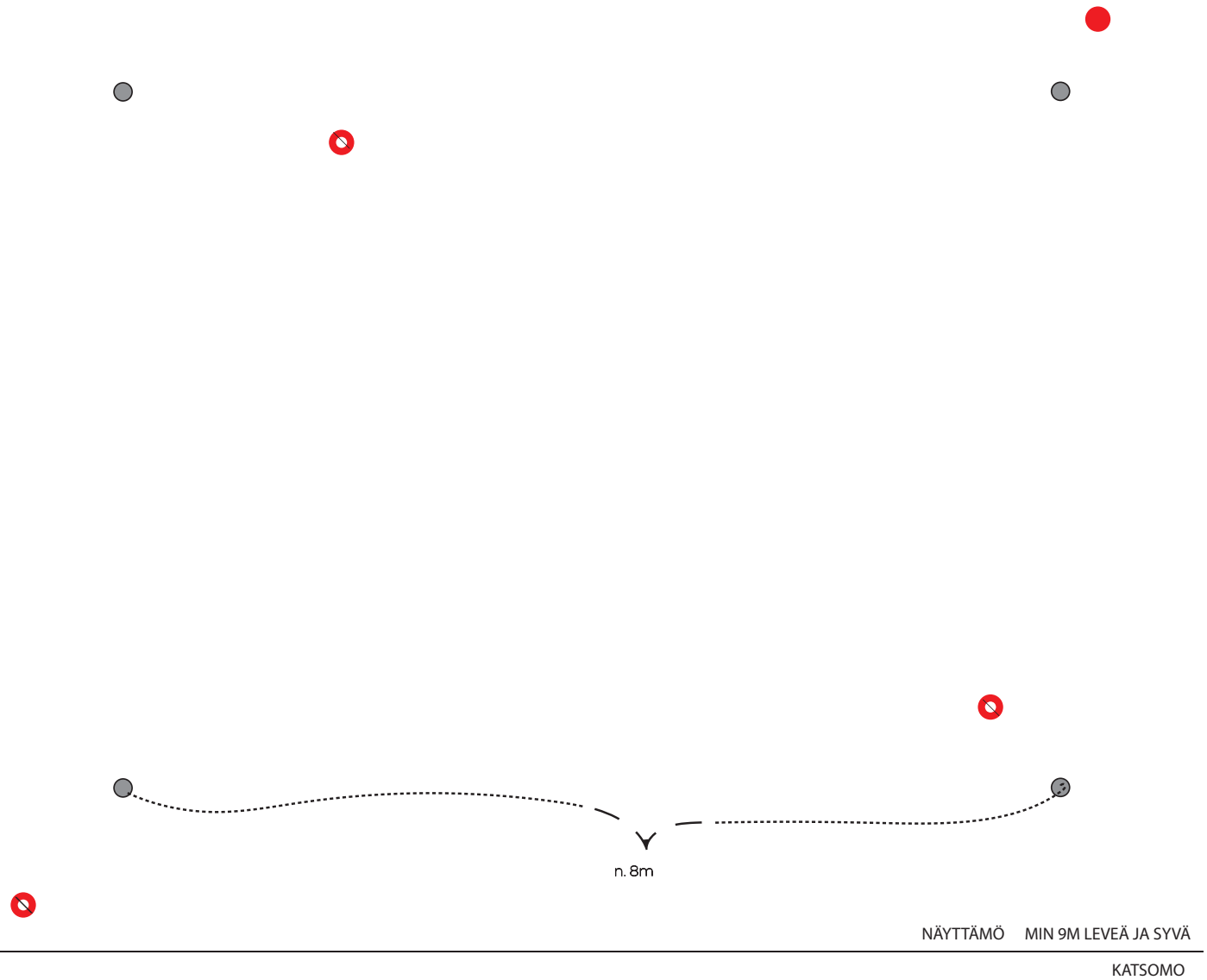
Ilma-akrobatia ja lavastus

Ripustuskorkeus 5-6m

salla.hakanpaa@gmail.com

AVAIN

- Ilma-akrobatian ripustuspointti (5kN)
- Lattiapiste (10kN)
- Lavastuksen ripustuspointti (n. 0,5N)

Reflectors: The Veil Project

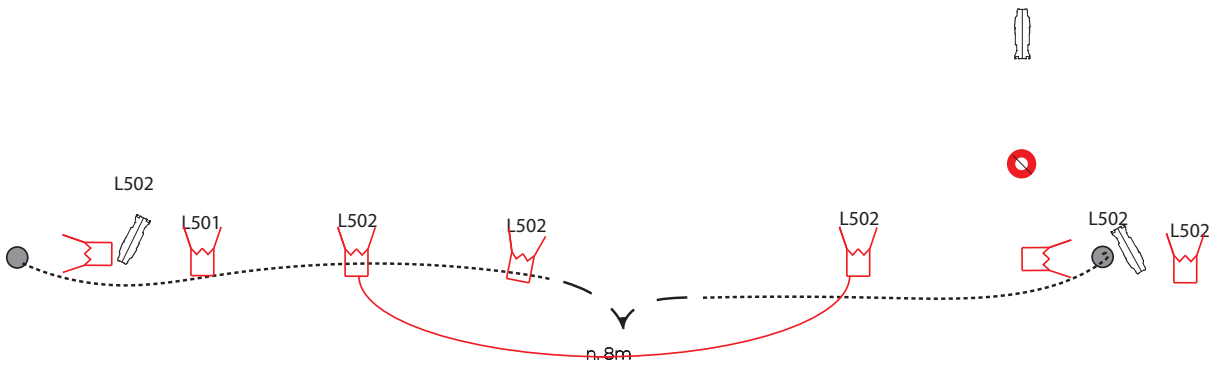
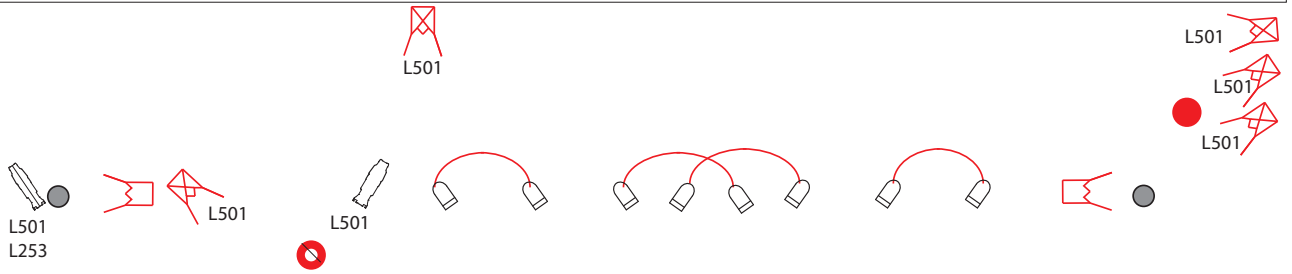
Valo, katto

Ripustuskorkeus min. 5m

ainupalmu@gmail.com

AVAIN

- Profile 25° 750W
- Profile 50° 750W
- Fresnel 1kW
- fresnel 2kW
- Par64 CP61

NÄYTTÄMÖ MIN 9M LEVEÄ JA SYVÄ
AUDIENCE

